

The image shows a hand-drawn poster on a black background. It features several large, stylized numbers and letters in red, green, and orange. The text includes 'МОВІ' at the top, followed by 'СІ' and 'СІ' below it. In the center, there are two sets of large numbers: '12' and '13' in red and green respectively. At the bottom, there is more text including '1970' and 'СІ'.

нові поезії

1970-1971

ч. 12-13

в-во нью-йоркської групи
нью йорк
1971

new poetry

1970-1971

no. 12-13

**an annual ukrainian-language publication
of "the new york group"**

**обкладинка роботи
юрія соловія**

**тираж: 500 примірників
всі права застережені**

**річник нові поезії
редагує колегія
64—15 dieterle crescent
rego park, n.y. 11374, u. s. a.**

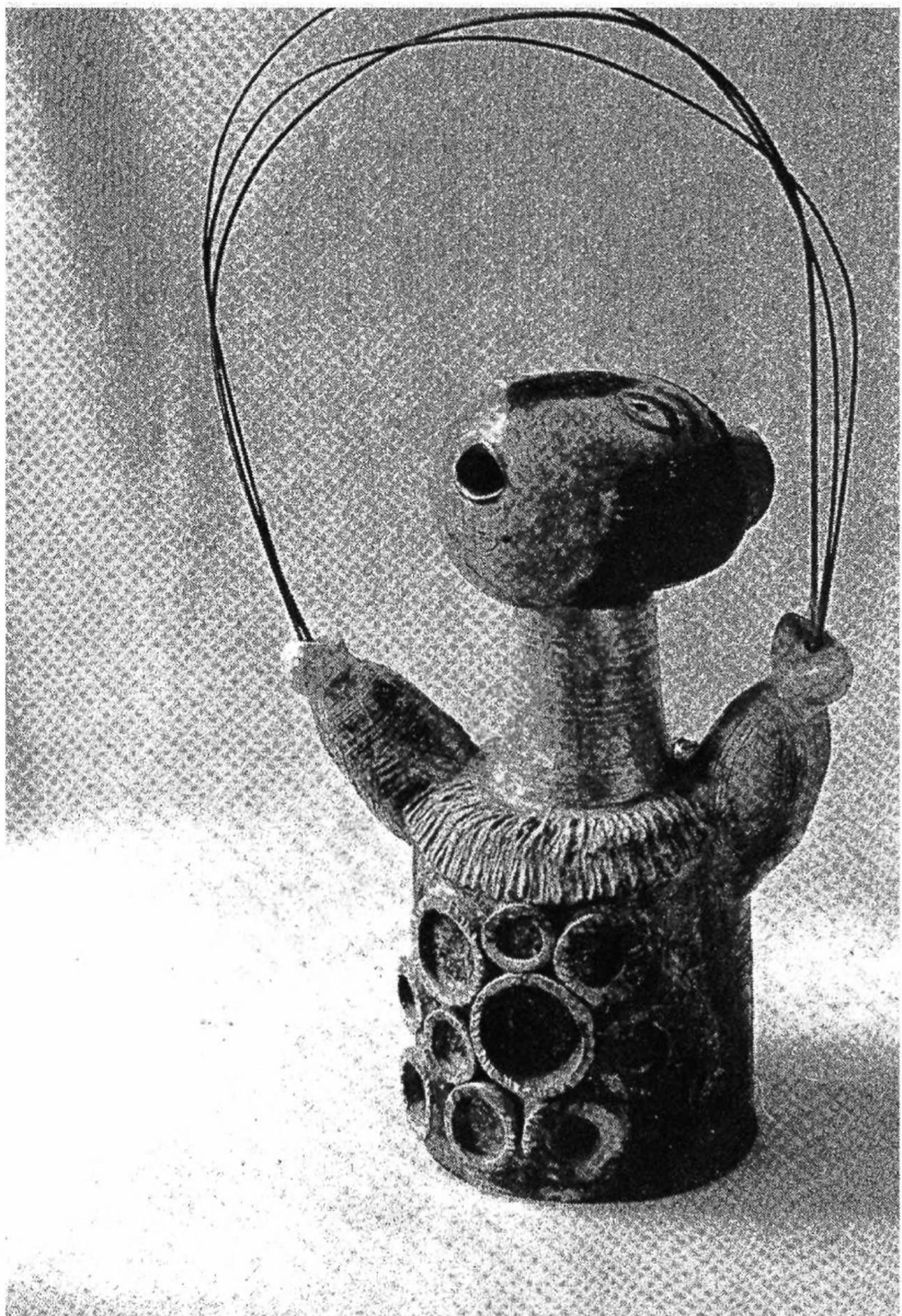
зміст

поезія

юрій коломиець	6—15
богдан бойчук	16—23
роман бабовал	24—30
олег коверко	31—37
патриція килина	38—47
юрій тарнавський	48—55
марко царинник	56—62

кераміка слави геруляк

*printed in the united kingdom
by ukrainian publishers limited
200 liverpool road, london, n.l.*

Слава Геруляк: Зефірина, 1963.

юрій коломиєць

ти

Твої руки — дві вази
світла,
четверо очей любови
на устах
і заповідник пижми
на простирадлі.

Твое тіло порите метафорою, де вмирають
прохожі.

З-під світлиць твоїх
вій
тече чорне молоко.

Ти живеш на жерделищі
сонця,
бо не знаєш початку
смерти.

Уночі розціловуєш спілий овоч
на місяці,
а білий кажан розгортає папороть
стегон,
і шкодують вулиці, що не лежали на цаграх
твого ліжка.

юрій коломиець

старий стіл

Лягла пустиня
на чоло, —
на чола ранені
думками.

У скронях знову
зацвіло
і пройденим
і ще незнаним.

Просалось літо
на столі,
на сивині на скатертині.
І ніч потрухла
на вікні,
а за столом ще скроні
білі.

І ріки, й гори,
і земля,
і лист гнилий
на роздоріжжі,
уста колишуть немовля,
а чужий вітер
вікна ріже.

Усе чуже, чужий
і стіл,
та на столі напохап
щаствя,
і стіл говорить все
про біль,
про незадумане причастя.

юрій коломиєць

добриня

У падаль повернуться
літа.

Повернеться в падаль
трава,
а вітер залишиться
вітром.

У пазусі світ
і земля.

І сонце, вигране
в карти.

Репіжаться сонце
й слова.

Вже папороть вереснем
пахне,
а нами запахне
земля.

Німіють чоло
і повіки:
(тіні торішнього плоту)
і сонце на попраних
вікнах
розляло руками
роботу.

Слава Геруляк: З одинадцять тисяч дівиць, 1964.

юрій коломиєць

Із пальців виссаний
світ

посадить осет на
зубах.

Чорні троянди. Прокажений
квіт.

В болотянім небі проплив білий
птах.

юрій коломиєць

балада про гетьмана івана золотаренка

Я прочитав про
гетьмана
(тільки смерть його знає),
його грім неживого спалив
у каплиці.

В його грудях стирчала куля єзуїтським
наперстком.

Я з переляку поклав місяць
на очі.

Крізь кімнату гуділа
Десна
і несла синю кров шелюгів.
У цей час задзвонило багато
дзвонів.

По церквах назбириали багато
грошей
і понесли їх на пошту,
а гетьман сидів біля мене
і шукав своє ім'я у граматці.

юрій коломиєць

колишнє

б. р.

Дерева.

Тиша.

Цвінтар і горби
(на цвінтарі всі друзі).

Відвідують попи
гроби.

Я обезлюднений, як
Крузо.

Ти пам'ятаєш місяць
на столі,
в руках бокал,
безсонне місто
і зморшки ранку в чорнім
склі,
а ми гойдались на словах
Ти пам'ятаєш, на словах?
А з слів намисто.

Слава Геруляк: Зевс і Атена, 1964.

юрій коломиєць

натяк

Ще в лютім бився хмиз
на вітрі,
а я весну на очах
м'яв.

Ще плями снігу бруком
квітли,
і чорний сніг за день
розстав.

Обнявся я з вагітною
вербою .
Куди іти і що нести
у світ.
Земля, згвалтована
зимою,
а я терпітиму найдовший
вік.

юрій коломиєць

стіни

У стінах глин і каменю
розпуки
закупиш світ і розум
Бога,
а думи гнуть кутасті
лукі,
з тятив бездомного
порога.

Все наче брость, кажан і добрий
вітер,
а ти ще біс і вихор
на чолі.

Із стегон випиваєш чорні
квіти,
бо чорні квіти рідкісні
в житті.

Так наче вчора сходив
виноград,
відлуння топить стиглі
грона.

У білім попелі зірки
горять,
в кутастих стінах пізні
дзвони.

богдан бойчук

довга подорож
(уривок з циклу)

твоя присутність відмолоджувала мури, і вони стягали з себе лико старости, здирали шкіру давнього минулого, — і з білих пальців веж катедри в *chartres*, з камінних суглобів захристій, потекли лагідні довгі напіви потоком пам'яті; і наші відображення пливли і розплівалися в потоці молитов, пливли і розплівалися по шибах, застигаючи в лагідні кольори любови на вітражах; сонце пересвітлювало наші нутрощі і наше серце на вузьких високих шибах і дивилося крізь наші очі з давнини в сьогодні, — я торкнув рукою твої груди, і твої уста зачервонілися забutoю любов'ю;

я позаду усміху
бачу в тебе сумніви,
я позаду погляду
бачу тінь задуми;

постелись бажаннями
від сувоїв ніжності,
хай мене закутає
злагода лагідно;

Слава Геруляк: Капітан Агаб, 1965.

богдан бойчук

на покручених камінних сходах у *chambord* біліли, ледь видніючи, сліди жінок, які між білимі ногами пригортали тут своїх коханців; звуки гарфи пальцями впліталися в м'яке волосся й пестили тіла; з дахів росли опуклі вежі, тулячись до неба, і викривувалися, як дивовижні мрії, як тіла закоханих; сліди дворян і королів, які в'їдалися колись у камінь, вже давно занеділи й пропали, тільки під гарячим сонцем літа мерзнуть від самотності старезні посивілі мури;

я тобою білою
хочу весь закутатися,
в тепле твоє тіло
хочу завинутися;

щоб дощем чутливости
з погляду примурженого
ринуло по жилах
в серце перетужене;

богдан бойчук

ми розсунули роки, які росли між нами, і наблизились найближче у *villesavin*: в просторих стайннях їхали галопом до стіни карети, дишлями вперед, без коней, бо булані вже давно загрузли в землю і не дожили до нас, давно не дожили до нас; я з трудом витягнув із пам'яті дівчат, які ламали льон на терлицях, а на устах ламали білий сміх; з кусочків пам'яті також зложив тебе: якою ти колись була, похилена над прялкою, крізь пальці пропускаючи тоненьку нитку ніжності до мене; на старих кастрюлях ще темніли плями твого дотику, а піч, з широкими тяжкими стегнами, чорніла, журячись відсутністю людей; кругом перепліталися дерева і кущі, як наші невиразні спомини про нас;

тут я вперше вихилив
уст вільготне літо,
тут я задихнувся
стегон твоїх квітами,
що сповзали бедрами
пристрасним квітінням, —
аж в боки вростало
ніг твоїх коріння;

богдан бойчук

з темного густого дна Люари виростали кам'яні колюмни й арки, на яких хитався на вітрах століть маленький замок *Chenonceaux*, а з повільною водою пропливали невиразні лица всіх шести жінок, які минали там своє життя; пливли з водою їхні долі, обплітаючись зеленим водоростям споминів по мурах; їх тіла видовжувалися в ріщі й крізь їхні довгі постаті, крізь їх уста і очі, протливали золотисті риби; замок цей підносився з ріки й виднів красою, як підносилось з часу і красувалося кохання наше;

усміх твій, розлившися
по моїх губах,
розвинувся м'ятою
і в уста пропах;

а в очах фіялкових,
в голубливих віях:
зацвіли два потляди
вицвітом надії;

Слава Геруляк: Старинний воїн, 1968.

богдан бойчук

на вершку гори, підвішена під самим небом, хилиталася капличка з пам'яттю Леонардо да Вінчі; недалеко від каплички небо обривалося і падало тяжкою синявою на дахи *amboise*, які ломилися й місцями починали вже топитися від сонця і стікати черепицею по мурах; від ріки цідився на балкони білий вітер і вмивав невидимі тіла повішених колись тут гугенотів, а з Люари виповзали у мішках потоплені й без голосу кричали з-за стіни століть; я відчув твій віддих на своїх устах: і крізь щілини в баштах проросла трава, і діри в мурах обліпили співом зяблики й синиці;

ти мене між ночами
і лаштунками
обліпила шепотом
і цілунками;

крізь твою присутність я
виливаюся,
до твоєї плоті весь
проникаючи;

богдан бойчук

ми пішли проваллями вузьких вулиць, які пригнічував постійний присмерж, а похилі мури обвисали мохом глечиків, тарілок, дзбанів і мисок; протискаючись між стінами, зайшли в утробу старовинного *baouppе*, де з нутрощів землі росла у височінь катедра; я побачив на твоїх руках і на ногах сліди римлян, вандалів, готів, маврів, які толочили тебе і били, задихаючись камінням, — а від їх ударів в животі твоїм росли катедри й замки; і ми тепер приходимо туди, щоб задихнутися минулим і побачити себе здалека;

тож ходім залюблені
і невидані, —
з міст отих віддертими
краєвидами;

тож ходім заплетені
голубливістю,
і весною споминів,
і чутливістю;

роман бабовал

□ □ □

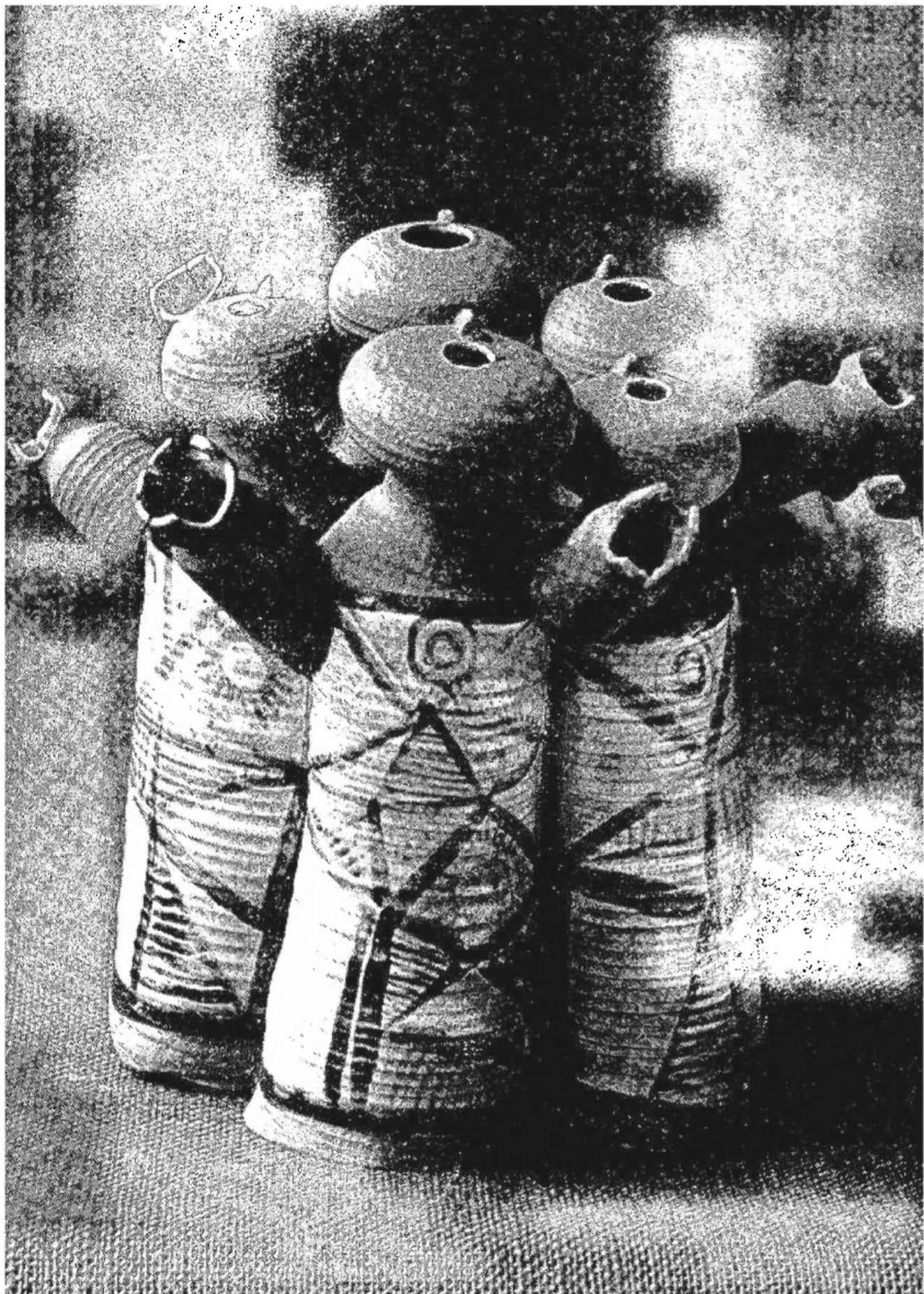
Ми стали мимоволі снити про старість, наче по снах
блаклі голуби з очима, повними відшумілої тиші.

І взялися продавати речі найпозиточніші за сумнівну
грудочку землі і сірий качан надії.

день вистрибнув нам
на долоню
(не кричіть, дерева!)
горобиним
докором.

А ти стала недоречно рахувати на пожужманому
небозводі ржаві зорі, наче гвіздки або краплі сірчаної
кислоти,

і мимрити чудесну казку про вродливого князенка,
закутого на дві тисячі літ в горісі, про густоту кохання
і молитви.

Слава Геруляк: Аллилуя, 1968.

роман бабовал

ніч не доплила ..

Ніч не доплила ще до твоїх смагливих ніг,
чужинко:

(Солома. Книжка. Літо — з-під
вітрів травистих. Наглий день).
Пошита тиша — комаровою іглою.
І вже розлилося твоє ім'я
свіжішим молоком.

Ніч не прорвалась ще під твою шкіру,
жінко.

Взялися ми собі сумління малювати
(без красок):

нове —
напочуд веселіше. Срібні павуки
сплели тобі клубочок щастя
за жменю трухлих слів.

І нам
(невже ж?)
уже вмирати час.

Ніч не прокралася ще в твої темні
очі,
мила.

роман бабовал

□ □ □

Зарокотали роки.

Впав

на тік горохом

дощ.

І на поріг
зйшов рогатий місяць.

І, наче від віків,
ми знову дивувалися,
що хмари деколи
так схожі на хліби, копиці, парашути,
так схожі на гриби, стежини і вали.

Сьогодні ж ранком хмари —
хмарами.

роман бабовал

□ □ □

Вже розлетілись кажанами тіні,
і знову вітер хмарами
заграв в пінг-понг.

Знову загуділа за морями віддаль, мов валторна,
а ноги нам загнуздали шляхи,
що котяться
в нове затишшя
ночі.

Вже й хліб — черствий,
і тіло твоє — кволе;
до дна,
здається, вже допиті твої губи —
а реготу гіен ніяк
нам не засипати
піском.

Слава Геруляк: Різдво, 1968.

роман бабовал

□ □ □

В долонях наших — сажа крику.
Ми ж для нащадків понесли в химерну путь
відрами
час.

А слози стигнуть
чорним градом.

По грудях бродить жук
із перепаленим до здогадів чолом;
давно ми кинули збирати,
наче амулетки,
крикливіші від блискавиць гріхи.

Вже й сон
(а, може, завчасу — смерть) лапортю
втискається у камінь ока.

олег коверко

месія

Ти
прийшов
із всесвіту
і жив
як людина.

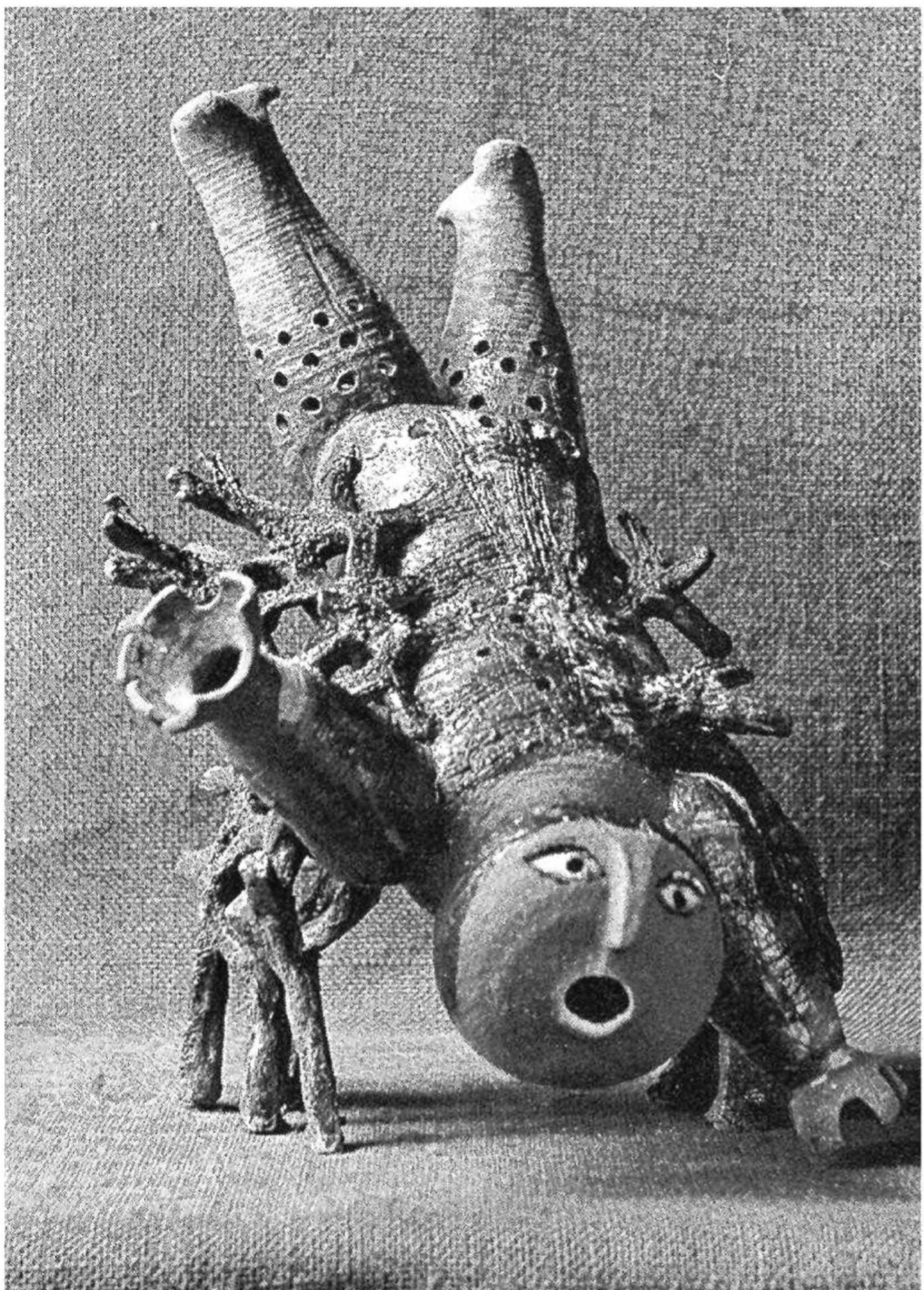
Тепер людина
стає Тобою,
та буде
здивована,
коли відчує,
що живе
ще дві
тисячі
років
тому.

олег коверко

відхід

Відійшла,
немов спокій піску
розмитий піною повені.

Відійшла,
мов розпач плоду
в покійнім лоні небуття.

Слава Геруляк: Ікар, 1969.

олег коверко

невимагай

Краса росистої промежини не одинока.

Є ріки янтарних смерек,
є стосунки розлогих лезо-трав,
є затоки запінених примх,
і є чорні сонця
на білій березовій корі.

Є.

Невимагай.

олег коверко

подорож

Тиша!
Відбуваємо подорож.

Зосередження підноситься
понад нариси
минулого і майбутнього;
ми просочуємося безконечними
перемінами крізь закриті вікна
тотожності.

Плавний розум
під напругою скловидного погляду
самостостерігає себе
із нутра черепа;
ми відчуваємо
силу й неміч
одночасно.

Мимовільно напливає
таємне пульсування крові
і тяг стійкої самопевності;
ми іскримося зайвою рівновагою
і вибухаємо химерною фантазією
стотисячного лету.

Спокійно
Подорож твориться
неповторно порушливою.

олег коверко

ікона часу

Щоб завершити
пророчі непевності цілістю,
ікона часу
накладає щоденне тавро
на м'які трави хотінь
і творить зносини,
обережно скриваючи
холод землі
і пору
zmіни обличчя.

олег коверко

цирк

бундючий крик дивовиж
на докучливій арені пих.

натовп мужчин
під галасливими звуками
розцебрених жінок.

візерунки задумів
саркастичних акробатів,
що кружляють швидко центрофугою
на гладких кобилах людських примх.

патриція килина

кінь з зеленою гривою з вінілу

Чвалає кінь з зеленою гривою з вінілу,
у царстві тіней, за залізницею,
переганяється з потягом, обтяженим червоними кістями,
чвалає, чвалає, як апскаліпсис карусель;
він має шию, подібну до саксофону (поле стає барабаном)
і чвалає, мов джаз, який має ніздрі і хвіст;
кості чують його, стають червоними бальонами,
вилітають із потягу в небо, вільні, співаючи:
»Немає Бога крім Бога,
і цей кінь — його пророк,
кінь з зеленою,
кінь з зеленою,
кінь з зеленою гривою з вінілу!«

Чвалає божевільно, радо, зелено,
скаче по будинках і автобусах,
тягне вулиці в калейдоскоп,
тягне місто в жовту парасолю —
старі баби танцюють, диктатори їдять суниці,
і Єва йде задом у невинність.

Поважні банки кидають гроші замість конфетті;
червоні семафори перетворюються в троянди,
часописи — в золоту бляжу; падає роса, немов дощ;
звільняють в'язнів, діти слухають матерей,
і жінки лежать з піднесеними ногами —
що за свята фривольність!

Чвалає кінь,
переганяється з сонцем через океан (хвили стають
цимбалями),
і за конем війни перестають на хвилинку,
і Де Голль цілуює прем'єр-міністра Англії,
і прем'єр-міністр Радянського Союзу цілуює папу.
Замість каменів — хліби; замість гіркоти, мед,

Слава Геруляк: Ярило, 1969.

патриція килина

і кати грають на скрипках,
і крематорії перетворюються в цирки.
На кілька хвилин страшний світ стає тістечком,
і янголи ходять догори ногами в метро.
Все є добро! Все є краса!
Іржавий міст виглядає, як сніжинка,
фабрика відлітає, немов зграя лебедів,
щури носять циліндри і йдуть на баль,
і навіть сміття блищить, як сапфіри.

Кінь з зеленою гривою з вінілу
чвалас вперед, чвалиа через всесвіт (планети стають
піянами);
його сліди є галактиками,
його пирхання — нові зорі,
його тінь — червоний пересув,
що переганяється зі світом до кінця існування,
та весело кричить саксофоновим ротом:
»Гей, Боже добрий, вже час знищити світ,
бо мені вистачає мій рай з зеленого вінілу!«
І лунає його іржання, мов гудок потяга.

Ах, як шкода, що не існує цей кінь,
шкода, що він не чвалатиме ніколи,
кінь з зеленою,
кінь з зеленою,
кінь з зеленою гривою з вінілу.

патриція килина

з мінімальних віршів

9.

Я від'їжджала додалекої зорі,
та не знала, що швидкість, це мій сталий світ,
і скоро я заблудила між сузір'ями.
Ах, що за страшна краса, що за смертельна екстаза!
А вдома далі говорять про мистецтво!
Мій рух міняє всесвіт; я є фокусом
вічності, я є Богом першого дня.
Зорі струменіють у спектрі, від синього до червоного,
кожної хвилини народжуються нові туманності,
які мають форми фантастичних тварин.
Перед ракетою всі сонця, неначе збираються докупи,
а за мною, неначе розпорошуються в темряву.
Кому сказати про цю чисту красу?
Недаром я розбиваю пляшку з листом — її ніхто не
знайшов би.
Навіть не хочу вже досягнути отої далекої зорі.
Скорі я умру, але мій пил
мандруватиме навіки,
творячи ті самі самітні дива.

патриція киличина

27.

Мое ім'я?

— Червоний гелікоптер, що приземлюється.

Моя душа?

— Жовтий гелікоптер, що приземлюється.

Моя доля?

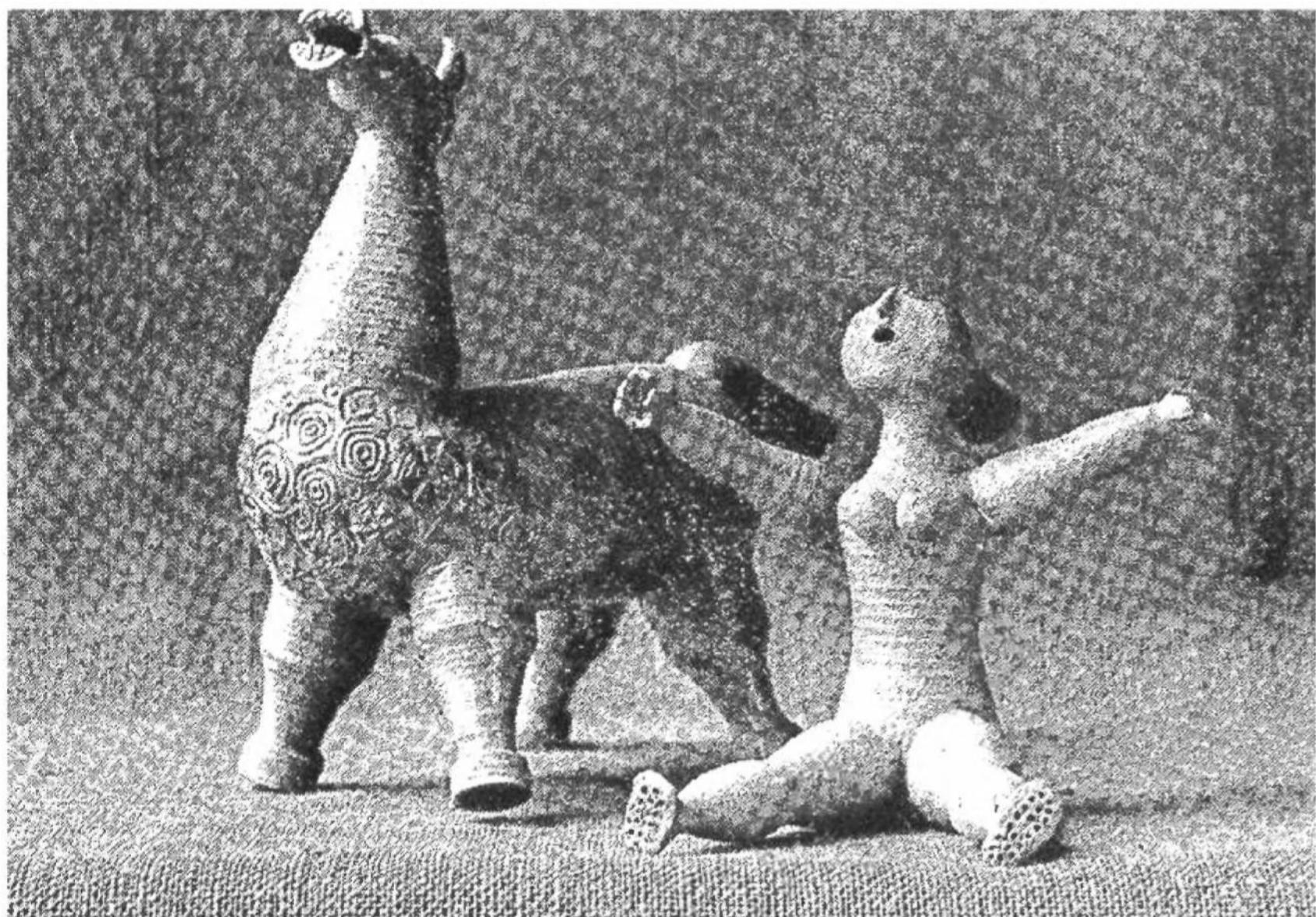
— Зелений гелікоптер, що приземлюється.

А моя смерть?

— Чорний гелікоптер, або білий.

А моя слава?

Ультрафіолетовий гелікоптер, що приземлюється,
приземлюється на ультрафіолетову землю.

Слава Геруляк: Зозе на зеленій кобилі, 1969.

патриція килина

31.

Якщо б я тобі сказав про
хроматичну синь, нову задуму,
ти сказав би мені, що не знаєш.
Зстародавна. Якщо б я тобі
сказала про нову синь,
хроматичну задуму, ти сказав би
мені, що не знаєш. Зстародавна.
Якщо б я щось говорила про
сині хроматики, про задуманий новий
світ, ти сказав би. Зстародавна.

патриція килина

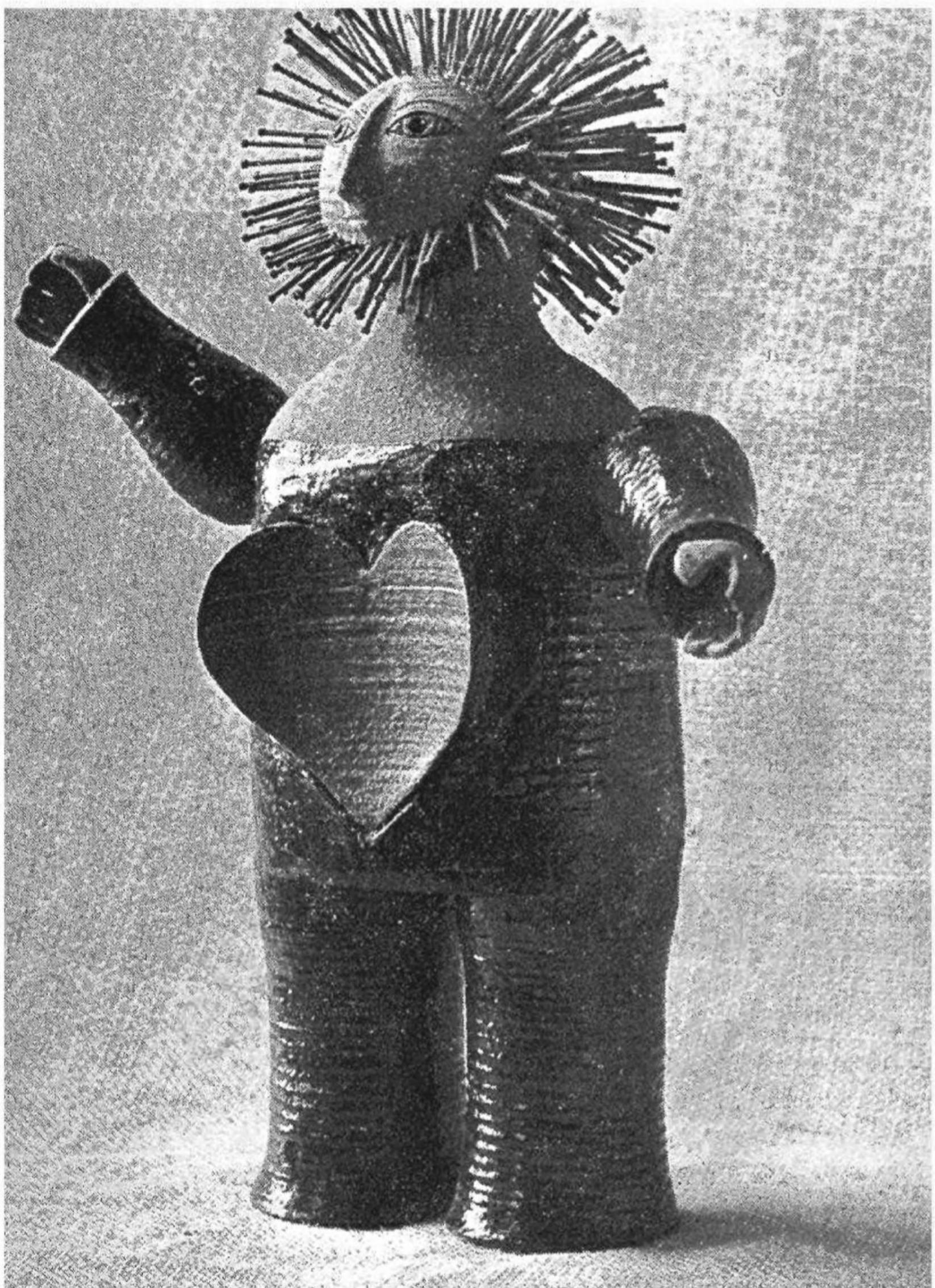
33.

Мені снилося, що вона — не знаю,
чи моя мати, чи ненароджена дочка —
прийшла до мене в моїм городі.
Не знаю, чи. Зазимки. Дерева вже
вмирали. Далекий грім останнього літака.
В моїм городі. Я їй показувала, де
тюльпани виростуть весною. »Тут,
і тут, під мертою травою«. Не знаю, чи.
Далекий дим останнього міста. Вона мені
оказала (три зморшки на чолі), »Мені снилася,
лямпа, а з неї чад. Чи це смерть?«
Зазимки. А я їй: »Тут і там,
тюльпани і проліски«. Чи я сама, чи вона прийшла до
мене
і сказала (зморшки), »Із лямпи, чад. Чи
смерть?« А я: »Та де. Не чад, а тиміям«.
Не знаю, чи мені снилося, чи я. Не чад, не чад, а тиміям.

патриція килина

34.

Я — інфрачервона.
Речовина — біла, а я інфрачервона.
Червона спрага, помаранчовий жах,
жовта уява, зелена розпач, та
синя пам'ять, і може фіолетова смерть.
А я — інфрачервона.
А я — невидима собі, хоч свічу в своїй власній темряві.
Мені треба спеціальних окулярів,
щоб бачити себе в дзеркалі.

Слава Геруляк: Людина з серцем на животі, 1970.

юрій тарнавський

жінка перед породами

(три поезії на соловієві теми, яому присвячені.)

Лежиши між двома брунатними смугами фарби,
на білій смузі фарби, що тільки тимчасово ширша від
останніх,

думаєш, що це надприродні сили загрожують тобі,
тоді, як це тільки брунатна фарба,

думаєш, що знаходишся в часі і світі, себто житті,
тоді, як тільки на короткій смузі білої фарби.

Твоє тіло повне брунатно- рожевих листків,
які упали в нього, як, осінню, справжнє листя зі
справжнього дерева у справжню калюжу,
при твоїм народженні, з дерева життя, в калюжу твого
тіла,

які ти тримаєш свою шкірою, наче водою.

Твої повіки є, як два скорчені, зубчасті, брунатно-
 рожеві листки,

твої уста є, як один круглий, брунатно- рожевий листок,
приліплений доземно,

твоя стать є, як, надиво, малий, подовгастий, брунатно-
 рожевий листок, який щось прикриває.

О, як жалібно ти дивишся своїми брунатно- рожевими
очима

з білків, які ледве помітні, як клаптики паперу на дні
мутної калюжі!

Які надприродні сили ти очікуєш в брунатній фарбі, що
над і під тобою?

Які причини ти можеш мати, щоб дивитися жалібно
зі своїх білків, як клаптиків паперу на дні калюжі,
чекаючи, щоб хтось змилосердився над тобою,
ти, що складаєшся тільки з брунатної і рожевої і білої
фарби?

юрій тарнавський

Твій рот корчиться поволі, як мокрий листок в калюжі,
яка висихає.

Твої повіки тільки що впали в глибокі калюжі твоїх сліз
і пливуть кудись, гнані якимсь невидимим вітром.

Ти удаєш, що криєш щось у собі,
що ти щось більше, ніж видаєшся на перший погляд,
удаєш, що щось болюче знаходиться в твоїх грудях
і що хоче видертися з його своїми роздвоєними, м'якими
рогами,

що щось гостре й канясте знаходиться в твоїм животі,
що воно таке гостре й таке канясте,
що видно його рівночасно й в твоїх обох колінах,

що видно його навіть в суставах
усіх твоїх дванадцятьох пальців,
деяких із яких не видно в даний час
і які тепер навіть не зігнуті.

Та що здібна ти випустити зі свого тіла,
тіла, що під брунатно-рожевими листками,
які, як ти сама погодишся, не скривають нічого.

Але, поминаючи це, навіщо взагалі приводити тобі щось
у світ

навіщо наповняти його канястими предметами?

Не вводи нових форм там, де вони не потрібні,
не псуй композиції між смугами брунатної фарби,
не пробуй внести руху там, де його нема чим представити!

А коли вже так хочеш дії,
то візьми в руку тих кілька квітів, що вище твоєї голови,
квіти, які будуть завжди вище твоєї голови,
навіть коли б ти їх взяла в руку,
квіти постачені для тебе могутнім і, як ти сама мусиш
призвати,
не недобросердним мистцем.

юрій тарнавський

святий себастіян

Велетенські стріли сперті об обрій і краї ран в його тілі,
мов об інакші обрії,
стріли, що проникають і його душу, як проміння лейзера
сталеві плити,
його тіло заплямлене крохмалем і зеленими плямами
краєвиду,
його тіло, заплямлене червоним крохмалем його крові,
його кров накрохмалює його уста і краєвид,
його кров, відкрита, як його уста,
його уста, з накрохмалених сорочок, обшитих
мереживом,
його накрохмалена біла сорочка зламана стрілами, як
лілеї градом,
його тіло зім'яте, як накрохмалена біла сорочка, що
видається зламаною.
його пальці хрумтять, як накрохмалене мереживо, яке
мнуть,
його пальці, накрохмалені, як мереживо,
його пальці, викривлені, як його кров чи уста,
його очі вивихнені, як його пальці,
небо вивихнене над ним, як сині пальці,
небо над ним зайшло слізьми, як двоє синіх очей,
його очі зайшли синім небом, що над ним,
він зайшов небом, що над ним, як слізьми очі,
він затуляє небом свої очі, як синіми пальцями,
він більший ніж звичайно, як член тіла, напухлий від
хвороби,
краєвид напух від нього, як половина лиця від хворого
зуба,
він таєкий великий, що не вміщається ні в собі, ні на
краєвиді,
він таєкий великий, що не вміщається в часі,
він посугається крізь краєвид часу,

Слава Геруляк: Сповіщення, 1971.

юрій тарнавський

він є танк, зі своєю кров'ю замість мотору і зі сталі
своїх дір,
він є танк, з мотором своєї накрохмаленої сорочки,
чути, як реве мотор його накрохмаленої сорочки, коли
він натрапляє на перешкоди,
чути, як реве мотор його накрохмаленого імені,
чути, як реве мотор його накрохмаленого рота,
чути, як він розтрощує ротом перешкоди, на які
натрапляє,
видно, як розтрощує перешкоди його білий і червоний
танк,
видно, як його танк розтрощує предмети і поняття,
видно, як його танк розтрощує мої руки,
видно, як мої руки кидають на папір тінь його танка,
видно, як мої руки кидають на папір тінь скалок
створених його танком,
видно на папері мої руки, наче скалки,
видно на папері слова, наче скалки,
видно на папері слова, викришенні з моїх рук,
видно на папері слова, викришенні з семантики,
видно на папері літери викришенні з азбук,
видно на папері скалки азбук і семантики.

юрій тарнавський

чоловік, вбитий стрілою свого власного кохання

Лежить нижче своєї крові,
вже синій, як чорнило,
повний власних костей, що визирають з його тіла,
як багато попсутих автоматичних ручок,
дуже складних і старомодних,
переважно чорних,
з чорнильної калюжі,
немов з роздушеного каламаря, що був наповнений
синім чорнилом;

убитий стрілою,
незграбною, немов нарисованою недбало
велетенською автоматичною ручкою і чорним чорнилом
своєї власного кохання,
яка забризкала його і простір, коли це робила,
чи, може, немов нарисованою, спільно і в той сам час,
усіми автоматичними ручками його костей,
посовуваних його власним м'ясом,
як великою м'язистою рукою, чомусь закривавленою,
чи, може, краще, посовуваних великою, блідою
одначе закривавленою рукою його мозку
(бо ж там постало й існувало його кохання),
непривиклою звичайно до писання,
як лівою рукою,
наче б тому, що права не могла в цей час цього робити,
немов будучи пораненою
(ще більше, ніж ліва, яка, видно, тому й була
закривавлена);

стрілою, яка пронизує його серце,
немов показуючи напрямок, в якім щось сталося, чи
стається, чи станеться,
немов спрямовуючи туди його самого і всіх, хто його
бачить,

юрій тарнавський

як до місця, де варто чи, краще, конечно всім бути
(себто, де всі вкінці мусять знайтися, іншими словами,
у своїй власній смерті),
до місця невеликого і поморщеного,
як кусок паперу, пошкоджений рідиною,
наліплений на велику пляму його тіла,
куди він від'їхав,

в якім зник, немов у плиткім, двовимірнім тунелі,
у двовимірнім світі на поверхні паперу,
коли його профіль і обриси тіла
зайшли за плаский, червоний і пустельний обрій його
крови,
як сонце за справжній обрій,
коли він зайшов за себе,
як велике, синє, і вже безформне сонце;
і тепер він вже не посідає нічого,
і ніколи не буде посідати
ні числа 68 ні 70,
з яких, за допомогою одиниці, якою він ще є,
способом додавання чи віднімання,
він міг би створити це число, яке так бажає.

Слава Геруляк: Рослинна перемога, 1971.

марко царинник

франгменти твору:
діяріюш моєї божевільної леле коханки, до якого
я крадькома вліплюю

- а) трактати про спокуси існувати*
- б) листи лі по своїй доньці*
- в) поему »коре в єгипті«*
- г) та іншу порнографію*

аборт

1.

Заходе Сходе Півноче Півдне
мовте мені: в котрій ріці,
в котрім яру позбудемось ми дитини?
В яру коло криниці позбудемось її,
в яру коло криниці.
Ти при вищих сходах,
я при нижчих,
помиємось і вернемось додому.
Ти нижчою тропою,
я вищою,
ми вернемось додому.

2.

Наче кістка
народилась перша дитина,
і білі мурашки з'їли її.
Не плач, сестро,
не оплаکуй,
ми вдвоє тут,
і білі мурашки з'їли її.

марко царинник

3.

Поле неоране,
поле піщане,
чого баришся, брате?
На цьому камені
схилімось мокрі й голі
та притулімось одне до 'дного.
Ти вулицею
а я тропою в огороді
віднесемо дитину.
Праворуч зігнуте деревце,
ліворуч пень.
Отут між ними поховасям.

4.

Сестро, думка мені сокрушається:
у яру криниця суха.
Ковтни кухоль зілля,
мов чорна корівка,
не отелятившись,
ти станеш знову струнка і гладка.
У яру криниця суха.

5.

В неоранім полі,
старший брате,
що за птахи кружляють?
В неоранім полі
новонароджений аборт
галки роздирають.

марко царинник

бо мотуззя увірвалось

це ті люди
що увірвали мені мотуззя

Отож

це місце стало для мене отаким
із-за того

бо мотуззя мені увірвалось

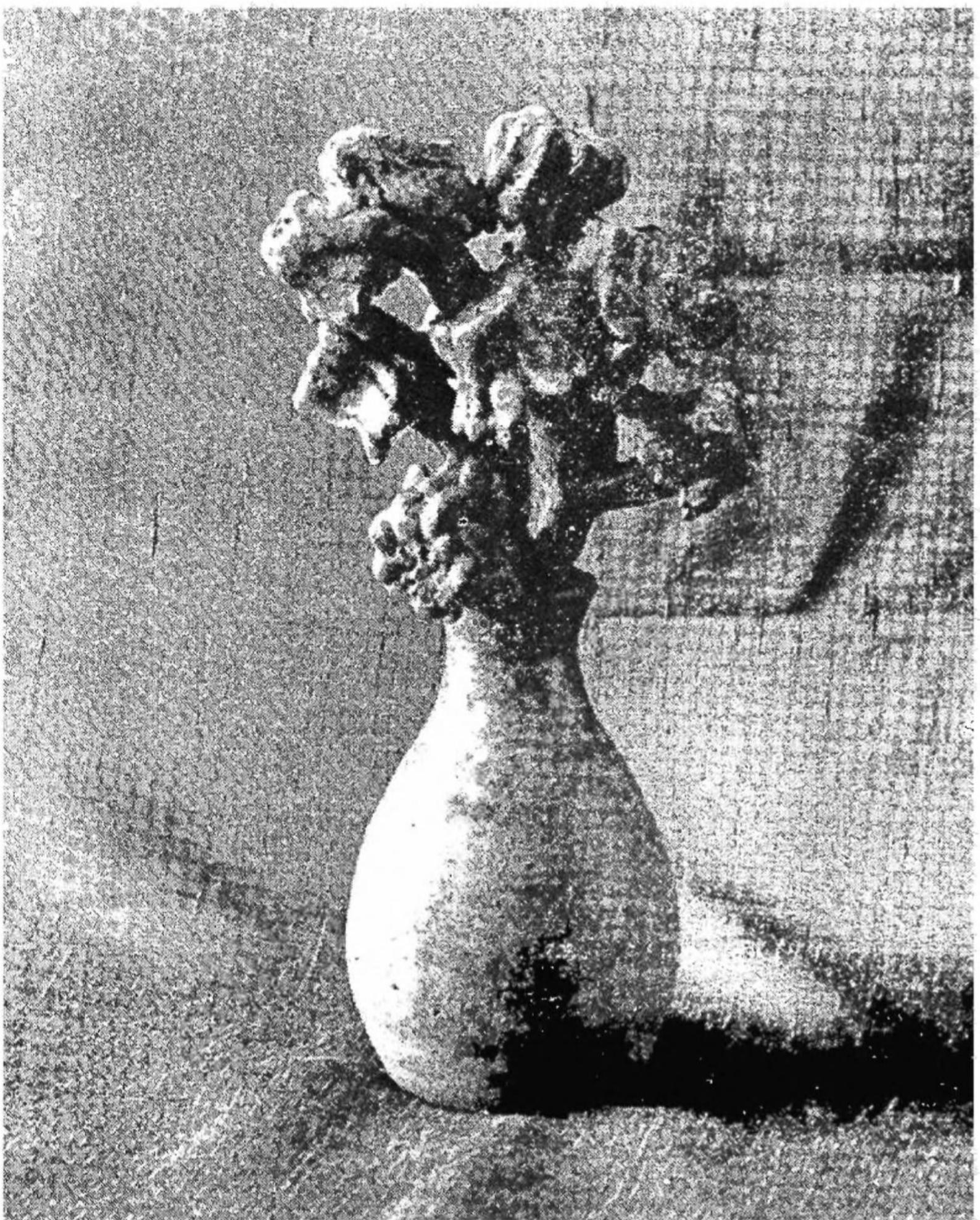
Отож

це місце не таке
як воно було для мене
із-за того

це місце наче відкрите
бо мотуззя мені увірвали

Отож

це місце неприємне мені
із-за того
що мотуззя мені увірвалось

Слава Геруляк: Камінні квіти 1971.

марко царинник

брат іде на південь полювати

1.

Я вирізую патик.

Я ще думаю про нього.

2.

Озеро висихає по берегах.

Слона вбиває мала стріла.

3.

Хижина валиться.

Завтра тра сіль купувати.

4.

Звук тріснутої слонової кости.

Гнів голодної людини.

5.

Хто там на березі?

Рак скопив мене за палець.

6.

Ми вогонь, що випалює землю.

Слоненя стойть беззахисне на рівнині.

марко царинник

глядіть: це око, що я вам несу

Вагітна жінка народила немовля. Воно, народившись, одразу кинулось на матір, вбило її і почало їсти тіло.

Та раптом немовля закричало:

Вказівний палець матері моєї застряг мені влоперек у горлі!

Мовивши, немовля вбило себе, спершу вбивши й з'ївиши матір.

марко царинник

лі по пише лист своїй доньці

Фанфари вітру з північного заходу
вітру, що рекламиує погоду.

Брат пішов,
шукавши дружбу,
шукавши рукав старої любови,
писавши лист дітям, пропавши,
чи дітям дітей, і нам писавши.

Улюблений кінь брата
скубе траву,
отакий нам дано текст.

Писав? При якому свіtlі:
каганця, місяця, сонця?

Скажімо, що світло змінилось,
може й на краще

чистий текст поеми, навскіс
чаркам і столам і словам

черпав вино і воду і вогонь,
вогонь місяця, сонця, Венери?

чекав? у яку годину?

Скажімо, що час змінився
постійний, як постійна зміна
по тугій шкалі
до рожевости цикад.

Від них лишається вода темніша,
ніж уява, що снить про дітей,
пропавши,
коханців, пропавши,
друзів, пропавши.

Скажімо, лишењь, що немає кінця
як і для нас нема кінця

марко царинник

найпростіших речей,
він навчився востаннє
і ми живемо в повільний час,
шукавши любов
та не любов, не лишень любов,
не карітас,
чи тільки карітас

марко царинник

Орат вертається з півдня

Головач: Брами рік зачинені

Громада: Зачинені брами рік

Головач: Духи мерлих пурхають

мов громаддя комах у навечір'я

Громада: Що танцюють у навечір'я

Головач: Громаддя комах що танцюють у навечір'я

коли ніч поночіла

коли сонце зайшло

коли сонце поночіло

танець комах — вихор мертволистя

коли бур'я заричала

Громада: Коли бур'я ричить

Головач: Ждемо того, що прийде

Громада: Того що прийде

Головач: Того що скаже: ви — ходіть; ви — ідіть геть.

Громада: Що скаже: ходіть; ідіть.

Головач: І він прийде до своїх дітей

Громада: До своїх дітей

Усі разом: І тут кінець

